

Arrest

nr. 339 121 van 8 januari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 16 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Palestijnse origine te zijn, diende een verzoek om internationale bescherming in op 12 juli 2024.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 14 mei 2025. Verzoeker werd daarbij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en zijn advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 28 mei 2025 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- Lidstaat die luidt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Palestijnse nationaliteit en bent u Arabier en soennitisch moslim. U bent gehuwd en u heeft één dochter. U werd geboren in Caïro (Egypte). In 1999 vestigde uw familie en uw gezin zich in Khan Younis in Gaza, waar u steeds bent blijven wonen. U behaalde er een bachelor diploma

ziekenhuismanagement en werkte in verschillende sectoren waaronder als taxichauffeur, in een restaurant en in de bouw.

U verliet Gaza vanwege de algemene slechte omstandigheden. Ook had u een tweede dochter die leed aan een bloedziekte en door een gebrek aan een adequate behandeling is overleden.

U vertrok op 4 juli 2023 en reisde legaal met het vliegtuig via Egypte en Koeweit naar Turkije waar u zo'n 2 dagen later aankwam. U verbleef er in Istanboel en deed verschillende pogingen om op illegale wijze door te reizen naar Griekenland. Op 4 of 5 augustus 2023 lukte u dit. U kwam aan op het eiland Samos en werd er eerst gedurende twee weken vastgehouden. De politie sloeg u waardoor u een tand verloor. Op 17 augustus 2023 werd u verplicht een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Samos. Op 18 oktober 2023 ontving u een positieve beslissing. U werd tevens overgeplaatst naar een ander opvangkamp, in Korinthe op het vasteland. U probeerde gezinshereniging aan te vragen voor uw vrouw en kinderen maar men wilde u aanvraag niet behandelen. Kort na het ontvangen van uw beslissing kon er nog geen verblijfskaart (ADET) noch een vluchtelingenpaspoort aan u worden uitgereikt door een administratieve fout. Hierdoor hebt u deze documenten pas drie maanden later verkregen. U kon hierop helemaal geen gezinshereniging meer aanvragen daar de aanvraagtermijn, die eveneens drie maanden bedroeg, verstreken was. U had tevens problemen op vlak van tewerkstelling. Zo deed u gedurende drie weken een illegale job in de zonne-energiesector doch u werd achteraf nooit uitbetaald. Op een gegeven moment verliet u uw opvangcentrum in Korinthe en reisde u naar Athene. U verbleef er twee weken in een gedeelde woning en twee weken op straat. In deze periode werd u eens opgepakt en geslagen door de politie. Dit gebeurde zonder aanleiding en u werd na één uur terug vrijgelaten.

Al deze problemen hebben u ertoe aangezet Griekenland te verlaten. Een vriend reserveerde voor u een vliegticket waarmee u op 10 juli 2024 naar Nederland reisde. Diezelfde dag nam u de trein naar België. Op 12 juli 2024 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken een verzoek om internationale bescherming in.

U bent sindsdien eenmaal teruggereisd naar Griekenland, gedurende één week, om er kleren te gaan ophalen. In uw eerdere vliegticket zat namelijk geen bagage inbegrepen.

Ter staving van uw verklaringen diende u de volgende documenten in: uw Palestijns rijbewijs (origineel gezien), uw geboorteakte (kopie), uw huwelijksakte (kopie), uw Palestijnse identiteitskaart (kopie), een certificaat van UNRWA (kopie), foto's uit Gaza, medische documenten van uw familieleden (kopieën), de geboorteakte van uw dochter (kopie), de Palestijnse identiteitskaart van uw vrouw (kopie), de paspoorten van uw vrouw en dochter (originelen gezien), uw eigen Palestijns paspoort (origineel gezien), uw Griekse ADET (origineel gezien) en uw Grieks vluchtelingenpaspoort (origineel gezien).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de 'Eurodac Search Result' en de 'Eurodac Marked Record' met vermelding 'M' blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (AD, map 'landeninformatie'). Deze vaststelling wordt door u niet betwist. U legt daarnaast uw Griekse verblijfskaart (ADET) neer alsook uw Grieks vluchtelingenpaspoort die geldig zijn tot, respectievelijk, 17 oktober 2026 en 2 december 2028. Uit deze stukken blijkt tevens dat u in Griekenland de vluchtelingenstatus hebt verkregen (AD, documenten nrs. 12 en 13).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt

mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Er zijn ngo's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Gevraagd waarom een terugkeer naar Griekenland voor u niet mogelijk zou zijn, verwijst u naar een gebrek aan mogelijkheden tot gezinshereniging, wanpraktijken op de zwarte arbeidsmarkt en ook twee gewelddadige aanvaringen met de Griekse politie (CGVS p.13).

Voorafgaandelijk dienen reeds enkele kanttekeningen te worden gemaakt bij uw algemene geloofwaardigheid. Zo verklaart u op uw persoonlijk onderhoud dat u sinds uw aankomst in België teruggereisd bent naar Griekenland om er kledij te gaan ophalen, die bij een neef in uw voormalig opvangkamp lag. U bleef toen gedurende één week in het land (CGVS p.19). Het hoeft weinig betoog dat dergelijke terugkeer, om puur praktische motieven, niet opweegt tegenover de problemen die u in Griekenland zegt te hebben. De ernst en de geloofwaardigheid van deze problemen wordt hierdoor ondermijnd. Daarnaast moet worden vastgesteld dat u doorheen uw asielpprocedure in België valse verklaringen hebt aangelegd over uw persoonlijke documenten. Tijdens uw voorbereidend interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde u immers nog dat uw Palestijns paspoort en uw Griekse documenten (ADET en vluchtelingenpaspoort) in een rugzak zaten in een kraakpand in Brussel, die van u gestolen werd. Bij voorbaat trouwens al een opmerkelijke verklaring daar u op ditzelfde interview wel uw origineel Palestijns rijbewijs voorlegde (verklaring DVZ, vragen 24-26). Nog opmerkelijker is echter dat u op

uw onderhoud voor het CGVS de voornoemde drie documenten wél indient. Uw uitleg hierbij luidt dat u eerder dacht dat ze gestolen waren maar dat ze in werkelijkheid in een tas van uw neef zaten, die ook in hetzelfde pand (in Brussel) verbleef maar plotseling naar Nederland is vertrokken met deze documenten (CGVS p.7). Bovendien verklaart u ook dat dit gebeurde toen u nog maar 1 of 2 maanden in België was, aldus voor uw DVZ-interview (CGVS p.7-8). Indien waargebeurd mag dan ook worden verwacht dat uw neef u kort daarna hiervan zou inlichten en u deze bijgevolg alsnog had ingediend tijdens dit interview. Hij moet immers hebben geweten dat deze belangrijk waren voor uw asielprocedure. Dat hij dat pas na 5 maanden contacteerde, zoals u beweert, is dan ook niet aannemelijk (CGVS p.8). Over zijn beweegredenen hierachter bent u overigens tegenstrijdig: "Mijn neef wilde dat wel doen. Hij heeft gewoon gedaan wat hij zelf wilde doen. Hij heeft dat met opzet gedaan" (CGVS p.8). Alles wijst erop dat u uw Palestijns paspoort en uw Griekse documenten aanvankelijk wilde achterhouden voor de asielinstanties.

Wat betreft uw grieven omtrent de arbeidsmarkt in Griekenland, moet verder worden opgemerkt dat dergelijke problemen niet voldoen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel deze een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe géén stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U verklaart dat u drie weken gewerkt hebt in de zonne-energiesector en dat u hier nooit geld voor ontvangen heeft (CGVS p.13).

Hierop doorgevraagd blijkt echter dat dit een illegale job was, waar u 'via-via' op terecht was gekomen (CGVS p.15). In dergelijk circuit zijn fraudepraktijken veelvoorkomend. U hebt bovendien nooit stappen ondernomen om dit bij de autoriteiten aan te kaarten, noch hebt u klacht neergelegd tegen de werkgever in kwestie (CGVS p.15). Naast deze job hebt u nog één dag in de bouw gewerkt, tevens in het zwart (CGVS p.15). Er kan daarbuiten niet uit uw verklaringen blijken dat u enig initiatief zou hebben genomen om ook op de reguliere arbeidsmarkt werk te zoeken. Desgevraagd verklaart u louter dat u zich liet registreren bij een inpakkantoor. De naam daarvan kunt u niet opgeven. Gevraagd of u nog andere kantoren raadpleegde, dan wel organisaties die u konden helpen met uw zoektocht, antwoordt u van niet (CGVS p.15-16). Evenmin hebt u gezocht naar Griekse taallessen, hoewel dat volgens u een vereiste was in het voornoemde inpakkantoor en dit logischerwijze ook uw kans op een job aanzienlijk moet verhogen (CGVS p.15-16). Gelet op uw hoger diploma en uw werkervaring in diverse sectoren in Palestina (CGVS p.9) mag worden van uit gegaan dat u, mits de nodige stappen en de eventuele hulp van steunorganisaties, een officiële job in Griekenland zult kunnen vinden. Het feit dat u hier in België reeds de weg reeds hebt gevonden naar de arbeidsmarkt (CGVS p.4-5), alsook uw terugreis naar Griekenland (zie supra) wijzen erop dat u meer dan voldoende zelfredzaam bent om deze stappen te zetten. Diezelfde vaststelling geldt overigens voor wat betreft huisvesting. Gevraagd of u ooit een eigen woning hebt proberen zoeken in Griekenland, antwoordt u van niet (CGVS p.14). Dat u na het ontvangen van uw positieve beslissing nog gedurende 7 maanden langer in uw opvangkamp in Korinthe, zoals u aangeeft, doet eerder vermoeden dat u er niet in geïnteresseerd was om een eigen woning te vinden (CGVS p.14). De uitleg dat u niet eerder uit het kamp kon vertrekken omdat er een fout was met uw geboortedatum waardoor u geen verblijfskaart kon krijgen (CGVS p.12, p.14), staaft u op geen enkele manier. Het wordt bovendien tegengesproken door de informatie op uw verblijfskaart zelf, die als datum van afgifte 18 oktober 2023 vermeldt, dezelfde dag als uw positieve beslissing (AD, document nr. 12; 'Eurodac Marked Record', map 'landeninformatie').

Het CGVS wijst er tevens op dat u over een uitgebreid netwerk beschikt waarop u een beroep kunt doen in geval van een (nieuwe) terugkeer naar Griekenland. Zo schat u dat er wel 25 neven van u in België verblijven, onder wie velen met verblijfspapieren en een job. Zij steunen u hier ook financieel (CGVS p.3-4). Daarnaast beschikt u in Griekenland over een groep vrienden die reeds zijn tussengekomen in de kosten van uw verschillende vliegtickets van en naar België en bij wie u ook twee nachten bent verbleven tijdens uw

eerdere terugreis (CGVS p.18-19). Waar nodig kunnen zij u bijstaan om uw leven in Griekenland op weg te zetten, in afwachting van een permanente job en huisvesting.

U verklaart voorts dat u zonder duidelijke reden werd opgepakt door de politie in Athene, en gedurende één uur werd opgepakt en geslagen (CGVS p.13). Het CGVS merkt op dat dit slechts blote beweringen zijn en herhaalt in dit opzicht dat u sinds uw komst naar België teruggekeerd bent naar Griekenland (zie supra). U hebt bovendien niets vermeld over dit incident tijdens uw voorbereidend interview op de DVZ. Daar sprak u enkel over twee aanvaringen met de politie op Samos, m.a.w. als toenmalig verzoeker om internationale bescherming, nog voor de toekenning van uw vluchtelingenstatuut (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). De ernst en de geloofwaardigheid van uw incident met de politie in Athene komen hiermee op de helling te staan. Zo u al problemen kende in deze zin, blijkt bovendien uit uw antwoorden dat u geen moeite hebt ondernomen om uw rechten, als begunstigde van internationale bescherming, te doen gelden. Gevraagd of u de situatie ooit ergens aan de kaak hebt gesteld, bijvoorbeeld bij een andere dienst van de politie, bij een advocaat of bij een steunorganisatie, antwoordt u van niet (CGVS p.18). Het komt nochtans uzelf toe om stappen te zetten in deze zin.

Ook uw grieven omtrent het gebrek aan mogelijkheden tot gezinshereniging in Griekenland, blijven volkomen blote beweringen (CGVS p.13, p.20-21). Hoewel dit aan u gevraagd werd op het persoonlijk onderhoud, legt geen bewijsstukken voor waaruit kan blijken dat u de officiële procedure hieromtrent zou hebben aangevat. U toont niet aan dat u uw rechten niet kon of kunt doen gelden aan de hand van de mogelijkheden die de Griekse wetgeving u ter zake biedt. Dat de aanvraagtermijn van 3 maanden voor gezinshereniging was overschreden vanwege de eerder vernoemde administratieve problemen betreffende uw geboortedatum, kan overigens niet worden aangenomen (CGVS p.13). Het CGVS herhaalt dat u reeds een ADET uitgereikt kreeg op dag van de toekenning van uw vluchtelingenstatuut (zie supra). Voor het overige moet worden opgemerkt dat er hoe dan ook verschillen kunnen zijn binnen de lidstaten van de Europese Unie wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten. Het bestaan van dergelijke verschillen merkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan brengt op zich evenwel niet met zich mee dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een (reëel risico op een) situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die zo ernstig is dat uw toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in hoger genoemde jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De overige door u ingediende documenten kunnen niet leiden tot een ander besluit. Deze hebben louter betrekking op uw Palestijnse nationaliteit, uw identiteit alsook uw problemen en (deze van) uw familieleden in Gaza. Ze hebben evenwel geen uitstaans met uw situatie en uw beweerde problemen in Griekenland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister erop dat betrokkene internationale bescherming geniet in Griekenland en hij om die reden niet mag worden teruggeleid naar Palestina/Gaza."

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: "Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), met artikel 47 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie (hierna 'Handvest') en met de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn); van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 48/9 § 4 en 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht en de principes van machtsoverschrijding en van artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker betoogt voorafgaandelijk en met betrekking tot het taalgebruik dat het CGVS helemaal niet duidelijk is wat betreft het taalgebruik in het verloop van de procedure. Hij stelt dat de notities van het persoonlijk onderhoud de schijn wekken dat het onderhoud naar normale normen verloopt, dat de OP zich niet voorstelt als iemand buiten het CGVS, geeft geen uitleg over zijn tussenkomst en reden voor het gebruik van het Engels en dat zij geen aanwijzing geven over hoe de notities plots naar het Nederlands zijn omgezet. Het valt prima facie niet op dat het interview niet in de taal van de procedure, het Nederlands verliep en dat de originele nota's in het Engels zijn opgesteld en niet zijn meegedeeld aan verzoeker. Met betrekking tot de schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet in samenhang met een schending van artikel 43 e.v. van de wet van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen, stelt verzoeker dat vragen moeten gesteld worden over de legaliteit, een mogelijk belangenconflict en een gebrek aan de schijn van onpartijdigheid. Hij stelt dat zich een bekwaamheidsprobleem voordoet met betrekking tot de taalvoorwaarden waaraan de PO moet voldoen met name met betrekking tot de daarmee verband houdend examens. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal dit moet kunnen rechtvaardigen in het licht van artikel 43 e.v; van de wet van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen en dat voor het overige sprake is van een wezenlijke fout in de procedure die niet door de Raad kan worden hersteld aangezien de PO die de hoorzitting heeft gehouden niet voldoet aan de voorwaarden van bovengenoemde bepalingen en eenvoudigweg niet bevoegd was om verzoeker te horen. Hij stelt dat de vraag naar de bevoegdheid van de PO om te horen een probleem van openbare orde is. Voorts stelt verzoeker dat het gegeven dat hij gehoord werd door een Griekse PO, een gebrek aan partijdigheid vormt aangezien Griekenland betrokken is bij de zaak van verzoeker maar ook een schending van de geheimhoudingsplicht met name met betrekking tot het land waartegen het verzoek is ingediend.

Verzoeker meent dat op zijn minst niet kan worden uitgesloten dat er sprake is van een gebrek aan onpartijdigheid bij het verloop van de hoorzitting en bij de keuze en de verwerking van verzoekers gegevens tijdens zijn gehoor. Tenslotte merkt verzoeker op dat hij niet is gehoord door een PO die speciaal is opgeleid voor mensen met problemen en dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden. Met betrekking tot de taal van de hoorzitting merkt verzoeker op dat de hoorzitting in het Engels plaatsvond, in strijd met de artikelen 39 e.v. van de wet op het gebruik van talen in bestuurszaken, dat de originele Engelse notities niet worden meegeleverd, dat er geen melding wordt gemaakt van vertaling of verificatie door een tolk en dat bij gebreke daarvan de Nederlandse taalvaardigheid van de PO dient te worden vastgesteld. Het verhoor werd niet afgenomen in de taal van de procedure, wat een schending uitmaakt van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en er bestaan ernstige twijfels over de vraag of de nota's bij het verhoor in het Engels zorgvuldig zijn herlezen en vertaald via een duidelijk geautomatiseerd vertaalsysteem. Hij stelt dat de notities worden vertaald door e-translation, een instrument van de Europese Commissie en betoogt: *"Op de website van e-translation staat: "eTranslation produceert ruwe machinevertalingen, die de hoofdgedachte van een tekst vastleggen of kunnen worden gebruikt als basis voor een menselijke vertaling. Om een betrouwbaar en kwalitatief resultaat te verkrijgen, moeten vertalingen echter altijd worden gereviseerd door een gekwalificeerde professionele vertaler. ». Het CGVS heeft de verzoekende partij echter niet meegedeeld dat deze nota's in het Engels zouden worden opgesteld en vervolgens zouden worden vertaald, en wat ernstiger is, is dat de nota's dit niet vermelden en worden verstrekt alsof ze rechtstreeks in het Nederlands zijn geschreven. Er wordt niet vermeld dat de nota's zijn vertaald of op zijn minst door een tolk zijn gecontroleerd."* Hij citeert

<https://uptij.be/info/seule-une-separation-strict-e-entre-l-intelligence-artificielle-et-les-traductions-juriques-permet-de-preserver-l-integrite-de-la-profession-de-traducteur-trice-jurique> en stelt dat de persoon die de vertaling zou hebben gecontroleerd, verder niet is geïdentificeerd. Het is niet mogelijk om vast te stellen of deze persoon over de vereiste vaardigheden en bekwaamheid beschikte om de originele tekst in het Engels te vertalen die is opgenomen op basis van het Arabische verhaal van verzoeker en die door het systeem in het Engels is vertaald. Hij herhaalt dat de originele tekst in het Engels niet werd toegevoegd aan het administratief dossier zodat noch zijn raadsman noch de Raad een verificatie kunnen uitvoeren en dat ook de vraag kan worden gesteld naar de waarde van de handtekening van de PO die uiteindelijk een tekst als zijn tekst ondertekent, wat gelijk staat aan authenticatie *"als de tekst het werk is van een machine of een systeem en de PO niet de taal van een zogenaamde handgeschreven tekst spreekt"*. Verzoeker meent dat dit in dit stadium een middel van openbare orde is dat de nietigverklaring van de beslissing rechtvaardigt.

Verzoeker zet uiteen dat het CGVS ten onrechte stelt dat hij geen elementen kenbaar zou gemaakt hebben die bijzondere procedurele noden rechtvaardigen nu verzoeker vermeld heeft hij dat hij psychologisch slecht was en gestrest omwille van de situatie. Hij had dus wel bijzondere procedurele noden waarmee rekening gehouden diende te worden, niet alleen gedurende zijn verhoor, maar ook bij de beoordeling van het risico in geval van terugkeer naar Griekenland. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk psychisch gestoord is maar dit volledig negeert en niet meteen hulp wenst. Hij stelt dat *“zij blijft voornamelijk heel terugtrekkend en vijandig tov een behandeling...Deels uit vrees dat dit een hinder zou zijn om een leven op te bouwen, een werk te vinden enz.;Zij schaamt zich niet struis genoeg te zijn.”* Hij stelt verder dat de psychische problematiek wel degelijk aanwezig is, zijn gedachten zijn constant bij zijn gezin in Gaza die in een hel leven, Verzoeker voert aan dat hij heel bescheiden naar zijn moeilijke situatie in Gaza heeft verwezen en dat hij dat uiteraard niet uitgebreid heeft kunnen weergeven, in een heel kort interview waarbij van meet af aan gesteld werd dat het onderhoud niet Gaza zou betreffen. Verder is de situatie in Gaza zodanig erg geworden dat veel Palestijnen ervoor kiezen om niet meer over Gaza te vertellen omdat het onderwerp te gevoelig is geworden en zij zich niet recht kunnen houden als het onderwerp aan bod komt. Verzoeker stelt dat hij hieromtrent zijn gevoelens niet kan uiten en geen woorden kan klevan op de gruwelijke realiteit en verwijst in dit verband naar zijn bijzondere kwetsbaarheid. Verzoeker stelt dat hij elementen heeft aangegeven waaruit duidelijk een gestoorde geestestoestand kan worden afgeleid, citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud en het UNHCR Handboek en betoogt verder dat de commissaris-generaal steeds de voorgelegde elementen één per één en afzonderlijk heeft onderzocht zonder een globale analyse te maken van zijn concrete situatie. Het stelt dat de verstoorde geestestoestand van de Palestijnen uit Gaza niet kan worden betwist gelet op de gruwelijkheden die in Gaza plaatsvinden en dat deze niet dient te worden bewezen door een lopende procedure 9ter. Verzoeker stelt dat zijn fysieke, mentale en psychologische toestand een heel bijzondere impact heeft in de evaluatie van zijn graad van zelfredzaamheid in geval van terugkeer naar Griekenland. Hij betoogt dat de redelijke zelfredzaamheid die hij eerder in Griekenland nog heeft kunnen betonen geen aanwijzing is dat hij dit thans nog kan betonen gelet op de cumulatieve negatieve ervaringen die hij ondertussen heeft moeten meemaken. Verzoeker stelt dat hij als man van Palestijnse origine, als echtgenoot en vader, niet anders kan zijn dan zwaar getraumatiseerd en dat elk mens met gezond verstand dit kan begrijpen, zelfs zonder een beroep te doen op een arts of psycholoog. Verzoeker meent dat het CGVS geen rekening houdt met zijn persoonlijke mentale toestand.

Voorts betoogt verzoeker dat hij Griekenland heeft verlaten met Griekse documenten maar dat hij nooit over een officieel adres heeft beschikt en dat hij deze documenten nooit vernietigd heeft maar van oordeel is dat hij die sowieso zou moeten laten vernieuwen en dat hij nooit een AMKA of AFM heeft ontvangen. Hij betoogt dat het vereiste adres nog effectief dient te zijn, dat dit niet meer het geval kan zijn aangezien hij thans in België verblijft en dat het CGVS Griekenland naar zijn status heeft gevraagd zodat evenmin Griekenland hier niet van op de hoogte kan zijn. Vervolgens citeert verzoeker landeninformatie en stelt dat men zonder AMKA niet verzorgd kan worden tenzij tegen betaling en dat dit niet haalbaar is voor personen die niet voldoende geld hebben om aan eten en drank te geraken.

Verzoeker gaat vervolgens in op de problemen voor statushouders om werk te vinden en toegang te krijgen tot gezondheidszorg, de hoge werkloosheidsgraad in Griekenland en het feit dat hij na de toekenning van zijn internationale beschermingsstatus geen steun meer kon krijgen. Hij betoogt dat hij in Griekenland steeds naar werk heeft uitgekeken maar dat hij van dat werk niet kon leven, noch in Gaza, noch in Griekenland. Verzoeker stelt verder ook dat enkel in het hoogseizoen werk kan gevonden worden, dat hij mentaal en fysiek totaal uitgeput was en dat hij uit Griekenland vertrokken is omdat hij geen uitweg meer zag in dit land gelet op zijn geestesgesteldheid en gebrek aan vooruitzichten. Verzoeker merkt op dat het CGVS dient te toetsen of Griekenland zijn verplichtingen nakomt in plaats van te kijken naar het financieel vermogen van verenigingen, naasten of vrienden die zelf in precare toestand verkeren. Indien tijdelijke hulp mogelijk was al dan niet onder de vorm van een schenking of een lening kan die materiële steun niet op regelmatige basis worden ingesteld omdat het materieel niet haalbaar is. Verzoeker heeft heel veel inspanningen geleverd om aan werk te geraken en ook het slachtoffer is geweest van slechte en onveilige werkomstandigheden gelinkt aan informeel werk.

Verzoeker gaat voorts in op de *“inbreuken van Griekenland ten opzichte van het internationaal en Europees recht”* en betoogt dat Griekenland het non refoulement beginsel niet respecteert en vreest te worden uitgewezen, dat Griekenland diegenen die voor vluchtelingen optreden, systematisch begint te vervolgen en dat de rechtstaat onder druk staat; dat er discriminatie plaatsvindt van vluchtelingen en ook racisme er vaak voorkomt. Verzoeker benadrukt daarbij de moeilijkheden die statushouders in Griekenland ondervinden, waaronder de lange wachttijden bij het bekomen en vernieuwen of verlenging van hun verblijfsdocumenten en het activeren van de AMKA, die noodzakelijk is om toegang te krijgen tot huisvesting, de arbeidsmarkt en gezondheidszorg en verwijst daarbij opnieuw naar zijn bijzonder kwetsbaar profiel.

Verzoeker wijst op de achteruitgang van de rechtstaat in Griekenland en het racisme en discriminatie van vluchtelingen in Griekenland en stelt dat hij zelf het slachtoffer was van racisme. Indien de Griekse autoriteiten in gebreke blijven ondersteuning te bieden aan statushouders, kan het verzoeker niet verweten worden geen steun gezocht te hebben als hij deze toch niet kon krijgen. Het bekomen van huisvesting is een opgave voor statushouders en ook medische en psychologische hulp zijn niet beschikbaar in Griekenland. Hij betwist dat hij geen bijzondere kwetsbaarheid zou vertonen en stelt dat hij een psychische problematiek heeft

die negatief evolueert ten aanzien van de negatieve evolutie van de situatie in Gaza en meer bepaald nog in Khan Younes waar zijn gezin tot voor kort verbleef en dat zijn oom recent is omgekomen.

Verzoeker citeert doorheen zijn verzoekschrift uitvoerig landeninformatie met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland.

Verzoeker herinnert eraan dat hij Palestijn is en citeert uitvoerig landeninformatie met betrekking tot de catastrofale situatie in Gaza als gevolg van de oorlog met Israël en wijst er ook op dat Griekenland recent klaar en duidelijk heeft gesteld geen terugkeerders meer te willen aanvaarden.

Verzoeker vraagt om te worden erkend als vluchteling, subsidiair hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in geheel ondergeschikte orde het dossier naar het CGVS te verwijzen.

3.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Aangevochten beslissing;

2. Aanstelling pro deo;

3. CERD-rapport van 24.12.24 OPENBAAR BESCHIKBAAR OP <https://documents.un.org/doc/undoc/gen/q24/232/05/pdf/q2423205.pdf>

4. Aanvullende nota's

4.1. De commissaris-generaal legt een aanvullende nota van 25 november 2025 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) "Country Report: Greece. Update 2023", gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 24/6/2024 (internetlink); (2) Country Report: Greece. Update 2024", gepubliceerd door AIDA/ECRE in september 2025 (internetlink); (3) "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland" gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 (internetlink); (4) "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights", gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 (internetlink); (5) "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights" gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 (internetlink); (6) "Communication on the status of migration management in mainland Greece" gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 (internetlink), (7) "COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior", gepubliceerd door Cedoca op 17 september 2025 (internetlink), (8) Pressemitteilung nr. 30/2025 van 16.04.2025, Bundesverwaltungsgericht, beschikbaar op <https://www.bverwg.de/de/pm/2025/30> en Jugement BVerwG 1 C 18.24, Bundesverwaltungsgericht, van 16.04.2025, beschikbaar op <https://www.bverwg.de/de/160425U1C18.24.0>, (9) Pressemitteilung, Verwaltungsgerichtshof Kassel, van 2.09.2024, beschikbaar op <https://verwaltungsgerichtsbarkeit.hessen.de/presse/regelmaessig-kein-erneutes-asylverfahren-in-deutschland-nach-schutzgewaehrung-in-griechenland>; (10) Bundesverfassungsgericht, beslissing van 1 april 2025 – 2BvR 1425/24 beschikbaar op https://www.bundesverfassungsgericht.de/SharedDocs/Entscheidungen/DE/2025/04/rk20250401_2bvr142524.html?nn=68112, samenvatting beschikbaar op <https://www.bundesverfassungsgericht.de/SharedDocs/Pressemitteilungen/DE/2025/bvg25-035.html?nn=68112> en (11) Bundesverwaltungsgericht, arrest D-2590/2025, van 11 september 2025, beschikbaar op: https://www.bvger.ch/media-releases/370101ae-ae1-4906-af90-e64e187487bb/en/d-2590-2025_web.pdf.

4.2. Verzoeker legt een aanvullende nota neer van 26 november 2025 waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet verwijst naar volgende rapporten waarvan hij ook de internetlinks vermeldt: (1) "Country Report: Greece. Update 2024", gepubliceerd door AIDA/ECRE in september 2025 (internetlink); (2) "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland" gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 (internetlink); (3) "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights" gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 (internetlink); (4) "No support for refugees returned to Greece" gepubliceerd door RSA d.d. 20 maart 2025 (internetlink); (5) "COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior", gepubliceerd door Cedoca op 17 september 2025 (internetlink); (6) "COI FOCUS GRECE Aide aux migrants", gepubliceerd door Cedoca (internetlink); (7) "Recognised refugees statistics in Greece: first half of 2025" gepubliceerd door RSA d.d. 30 september 2025 (internetlink); (8) "UNRWA Situation Report #108 on the situation in the Gaza Strip and the West Bank, including East Jerusalem" gepubliceerd door UNRWA d.d. 21 mei 2024 (internetlink); (9) "UNRWA seeks \$1.2 billion to meet urgent needs in Gaza and the West Bank" gepubliceerd door UN op 24 april 2024 (internetlink); (10) "What is UNRWA and why is it important for Palestinians?" gepubliceerd door Al Jazeera op 1 februari 2024 (internetlink); (11) "UN agency runs out of food aid in Gaza after Israeli blockade" gepubliceerd door BBC op 25 april 2025 (internetlink); (12) "Very, very toxic: The risk of asbestos in Gaza's rubble" gepubliceerd door BBC op 25 april 2025 (internetlink); (13) "Israel has committed genocide in the Gaza Strip, UN Commission finds" gepubliceerd door OHCHR 16 september 2025 (internetlink); (14) "VN-commissie bestempelt oorlog in Gaza als genocide: 'Berekende daden om volk te vernietigen'" gepubliceerd door De Tijd (internetlink); (15) "Le Hamas exécute en pleine rue des 'collaborateurs' d'Israël" gepubliceerd door 7sur7 op 14 oktober 2025 (internetlink); (16) "Dans la bande de Gaza, le cessez-le-feu

déjà au bord de la rupture” gepubliceerd door Le Figaro op 20 oktober 2025 (internetlink); (17) *“everything is gone”: Gazans return home to find devastation and little hope*” gepubliceerd door The New York Times op 19 oktober 2025 (internetlink); (18) *“More food reaches Gaza, but it’s still not enough”* gepubliceerd door The New York Times op 28 oktober 2025 (internetlink); (19) *“Israeli strikes in Gaza kill at least 100, local health officials say”* gepubliceerd door The New York Times op 29 oktober 2025 (internetlink); (20) *“Israel-Gaza live updates: Israel attacks Beirut, targets Hezbollah chief of staff”* gepubliceerd door msn op 23 november 2025 (internetlink); (21) *“L’ONU s’alarme pour la «survie de Gaza» et appelle à intervenir «sans délai» et de manière coordonnée”* gepubliceerd door Le Figaro op 25 november 20225 (internetlink); (22) Letter 19/11/2025 to CGVS: Inaccurate and misleading information in CEDOCA Country of Origin Information Focus: *“GREECE, Assistance to Migrants report”*, published 25th July 2025.

5. Beoordeling

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht.

Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

5.3. Verzoeker betoogt dat het CGVS niet duidelijk is wat betreft het taalgebruik in het verloop van de procedure, dat het prima facie niet opvalt dat het interview niet in de proceduretaal, het Nederlands verliep, en voert een schending aan van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 43 e.v. van de wet van 18 juli 1996 op het gebruik van de talen. Het stelt ook dat de “hoorzitting” in het Engels plaatsvond en de originele Engelse notities niet worden meegeleverd.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet de taal aanwijst die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de taal van de procedure waarin het onderzoek is gevoerd het Nederlands is. De notities van het persoonlijk onderhoud die zich in het administratief dossier bevinden, zijn opgesteld in het Nederlands, de proceduretaal. Ook de bestreden beslissing is genomen in het Nederlands. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is dus correct toegepast. Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk die de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming vertaalt, dit rechtstreeks moet doen in de taal van de procedure, noch dat de taal van het onderzoek uitsluitend het Nederlands moet zijn (RvS 6 januari 2003, nr. 114.257 en RvS 9 maart 2004, nr. 128.986). Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet legt geen verplichting inzake taalgebruik op aan de ambtenaar en de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud. Dat het persoonlijk onderhoud in een andere taal dan de proceduretaal zou zijn afgenomen, brengt geen schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet met zich mee. Verzoekers betoog dat niet uitdrukkelijk wordt vermeld dat het persoonlijk onderhoud in het Engels verliep, doet hieraan geen afbreuk. Wat betreft verzoekers grief dat de originele Engelse notities niet zijn "meegeleverd", kan worden aangenomen worden dat verzoeker hiermee bedoeld dat dergelijke notities niet zijn opgestuurd naar verzoeker of zijn advocaat ter voorbereiding van zijn beroep. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de enige notities van het persoonlijk onderhoud die zich in het administratief dossier bevinden in het Nederlands zijn opgesteld. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud heeft aangegeven een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud te willen ontvangen (NPO, p. 2) en dat deze bij brief van de commissaris-generaal van 14 mei 2025 aan verzoeker werden opgestuurd (AD, map Bijkomende Informatie). Uit niets kan blijken dat er "originele Engelse notities" werden opgesteld. Voorts kan nergens uit blijken dat de notities van het persoonlijk onderhoud zouden zijn vertaald uit het Engels. Integendeel zijn deze in het Nederlands opgesteld en vervolgens aan verzoeker overgemaakt. Verzoekers betoog dat de notities van het persoonlijk onderhoud worden vertaald door een instrument van de Europese Commissie, e-translation, dat steeds moet worden gereviseerd door een gekwalificeerde professionele vertaler, dat de persoon die de vertaling zou hebben gecontroleerd niet geïdentificeerd wordt en het niet mogelijk is om vast te stellen of deze persoon over de vereiste vaardigheden en bekwaamheid beschikte om de originele tekst in het Engels te vertalen en dat de vraag moet gesteld worden naar de waarde van de handtekening van de dossierbehandelaar, doet *in casu* dan ook niet ter zake en is verder niet dienstig.

Voorts bevatten de notities van het persoonlijk onderhoud de initialen van de *protection officer* van het CGVS en diens handtekening (NPO, p. 1, 21). Er is geen enkele aanwijzing dat deze persoon een Griekse ambtenaar zou zijn, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld, zonder dit op enige manier te staven. Er zijn ook geen redenen om aan te nemen dat de *protection officer* in kwestie niet zou voldoen aan de taalvoorwaarden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat verzoekers advocaat, die tijdens het gehele persoonlijk onderhoud aanwezig was, hieromtrent enige opmerking heeft gemaakt. Verzoeker heeft verder geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om, op basis van artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet opmerkingen te maken over deze notities en wordt bijgevolg geacht in stemmen met de inhoud ervan.

Een schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet kan dus niet worden aangenomen. Dat de bepalingen van de Taalwet geschonden zouden zijn, kan evenmin worden aangenomen, aangezien er geen verplichting is voor ambtenaren om zich enkel uit te drukken in de taal van hun taalrol of enkel de taal van hun taalrol te gebruiken (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald bij het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Artikel 2 van dit koninklijk besluit luidt: "*De ambtenaren die de asielzoekers horen, de ontwerpbeslissingen opstellen en de ontwerpbeslissingen superviseren, dienen houder te zijn van een diploma dat toegang geeft tot [betrekkingen van niveau A] van de Staat [en de gepaste kennis te bezitten van de normen die van toepassing zijn op het gebied van het asiel- en vluchtelingenrecht]*".

Artikel 3, § 2 van dit koninklijk besluit luidt, in verband met die opleidingen waarnaar wordt verwezen in voormeld artikel 57/5*ter* van de Vreemdelingenwet, als volgt:

"§ 2. *Binnen het Commissariaat-generaal wordt een kennis- en leercentrum opgericht dat aan de ambtenaren een basisopleiding en voortgezette vorming geeft betreffende ondermeer de toepassing van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen, [de Conventies betreffende de rechten van de mens] de Conventies betreffende de rechten van de mens die België binden evenals de andere beschermingsgronden die in de wet zijn voorzien. Hiertoe behoort een opleiding met betrekking tot het verhoren van asielzoekers en interculturele communicatie, evenals een basisinformatie over de specifieke behoeften van de kwetsbare groepen.*"

Er is geen enkele indicatie in het administratief dossier dat de dossierbehandelaar die verzoeker hoorde niet aan de vereisten van artikel 2 van voormeld koninklijk besluit zou voldoen. Voorts zijn de Raad geen wettelijke bepalingen bekend die vereisen dat verzoekers om internationale bescherming dienen gehoord te

worden door “een OP die speciaal is opgeleid voor mensen met problemen” zoals hij in het verzoekschrift betoogt. Verzoeker duidt dergelijke bepaling ook niet aan.

5.4. Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft besloten dat verzoeker geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken dat deze evenmin door het CGVS konden worden vastgesteld en dat ten onrechte geen specifieke steunmaatregelen werden toegekend.

Artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep”.

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er echter niet aan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing waarbij het verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard. De Raad kan immers wel nagaan of verzoeker rekening houdend met een eventuele bijzondere kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat hij de rechten moet kunnen genieten en moet kunnen voldoen aan de verplichtingen die hem worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Verzoeker slaagt er met zijn algemeen betoog niet in om afbreuk te doen aan de beoordeling van verzoekers bijzondere procedurele noden en behoefte aan steunmaatregelen in de bestreden beslissing. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud staat als opmerking genoteerd dat verzoeker al een tijdje in zichzelf aan het lachen is. Wanneer hij hiermee geconfronteerd wordt en gevraagd wordt of alles OK is, antwoordt verzoeker: “Ja, alles is ok” (NPO, p. 2). Voorts werd aan verzoeker ook gevraagd of hij bepaalde fysieke of mentale gezondheidsproblemen heeft waar het CGVS van op de hoogte zou moeten zijn voor zijn interview vandaag of voor het vervolg van de asielpcedure en antwoordde verzoeker hierop “neen” (NPO, p. 2). Ook op de vraag of hij ooit al eens een dokter of psycholoog bezocht in België antwoordde verzoeker ontkennend (NPO, p. 3). Verder wordt in de notities van het persoonlijk onderhoud nog eenmaal de bemerking gemaakt [Verzoeker is terug aan het lachen] (NPO, p. 5) en tweemaal [Verzoeker lacht] (NPO, p. 15, 17). Bij de eerste genoemde bemerking wordt verzoeker opnieuw erop gewezen dat hij terug aan het lachen is en wordt hem naar de reden gevraagd, waarop verzoeker antwoordt: “Ik weet het niet. Ik heb al 30 uur niet goed geslapen” (NPO, p. 5). Daarop stede de dossierbehandelaar “Ik begrijp dat het stressvol is voor u gezien de huidige toestand in Gaza. Stel dat er een probleem is of als u zich even niet kan concentreren, geef het dan gewoon aan en dan zullen we een pauze nemen”. Verzoeker antwoordde daarop “Neen, het is geen probleem” (NPO, p. 5-6). Verder gaf tijdens het persoonlijk probleem nooit aan dat hij zich onvoldoende kon concentreren of dat er een probleem was, maar gaf kort voor de pauze aan dat hij naar het toilet moest, wat hem ook werd toegestaan (NPO, p. 12). Voorts verklaarde verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud dat hij de tolk steeds goed begrepen had (NPO, p. 20). Verder stelde zijn advocaat dat als zijn antwoorden vaag of niet altijd correct waren dit niet wil zeggen dat hij te kwader trouw is en wees zijn advocaat erop dat hij gezegd had dat hij slecht geslapen had en bezorgd over zijn familie en dat daarmee rekening moet worden gehouden (NPO, p. 20). Evenwel kan niet blijken dat verzoeker of zijn advocaat hebben aangegeven dat hij door slecht geslapen te hebben de voorgaande 30 uur en zijn bezorgdheid over zijn familie, hij niet in staat zou zijn geweest om het persoonlijk onderhoud bij te wonen en op de gestelde vragen te antwoorden of dat zij op enig moment tijdens het persoonlijk onderhoud zouden hebben aangegeven dat hij niet verder kon.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij zware psychische problemen heeft omwille van het overlijden van zijn dochter nog voor de recente oorlog in Gaza en zijn bezorgdheid over de huidige situatie in Gaza en de situatie van zijn gezin in Gaza, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel document neerlegt dat zijn psychologische problemen zou kunnen staven en zelf zegt in België nooit een psycholoog te hebben opgezocht en dat uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud niet kan blijken dat verzoekers problemen er toe leidden dat hij niet in staat was om het persoonlijk onderhoud bij te wonen of dat zijn rechten als verzoeker om internationale bescherming niet gerespecteerd werden of dat hij niet in staat was om zijn verplichtingen in het kader van de procedure na te komen.

Er kan aangenomen worden dat de situatie van zijn naasten in Gaza een impact heeft op verzoekers psychologische toestand en dat hij hieronder lijdt, maar dit betekent niet dat hij niet in staat zou geweest zijn om het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bij te wonen of dat hij hierdoor niet in staat was om op de gestelde vragen te antwoorden en alle elementen die hij wilde aanhalen naar voor te brengen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken ontkennend antwoordde op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (AD, DVZ, Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, 4 oktober 2024).

Daarnaast antwoordde verzoeker op de vraag of hij persoonlijke problemen van medische of psychologische aard ondervindt: “*Neen, behalve haaruitval*” (AD, DVZ, Bijkomende Vragen M-Status Griekenland, 4 oktober 2024).

Verzoeker toont niet aan dat steunmaatregelen noodzakelijk waren en geeft in zijn verzoekschrift evenmin aan welke concrete steunmaatregelen hadden moeten worden in acht genomen door de commissaris-generaal bij het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij zet niet uiteen hoe het verlenen van steunmaatregelen de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de beoordeling in de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Verzoekers betoog dat bij hem sprake van een psychische gestoordheid als gevolg van de gebeurtenissen in Gaza en dat deze ook zonder medische of psychologisch attest of 9ter-aanvraag kan worden vastgesteld doet hieraan geen afbreuk en is niet dienstig in het kader van zijn bewering dat de commissaris-generaal ten onrechte geen bijzondere procedurele noden heeft vastgesteld en nagelaten heeft steunmaatregelen te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker in het kader van de procedure internationale bescherming gerespecteerd werden en dat verzoeker heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

Met betrekking tot verzoekers betoog inzake een bijzondere kwetsbaarheid waardoor hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes bij terugkeer naar Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen, wordt verwezen naar hetgeen hierover wordt uiteengezet in punt 5.8. (*infra*).

5.5. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland op 21 augustus 2023, dat hij als vluchteling werd erkend op 18 oktober 2023 en dat hem een verblijfsvergunning werd uitgereikt die geldig is tot 17 oktober 2026 en een reisdocument dat geldig is tot 2 december 2028 (AD, landeninformatie, Eurodac Marked Record 17-07-2024 en documenten, stukken 12 en 13).

Bijgevolg is voldoende aangetoond, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing, dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU- lidstaat, met name Griekenland.

Verzoeker betwist de vaststellingen hierover in de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier als dusdanig niet. De Raad wijst erop dat geen informatie voorligt waaruit kan blijken dat de Griekse autoriteiten de vluchtelingenstatus van verzoeker hebben ingetrokken of beëindigd. Uit de bepalingen van de Kwalificatierichtlijn volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, die in de tijd beperkt kan zijn en hernieuwbaar en de toegekende internationale beschermingsstatus, die slechts in een beperkt aantal gevallen kan worden beëindigd, herroepen of ingetrokken. Uit het Eurodac Search result dat van 17 juli 2024 dateert, blijkt dat verzoeker in Griekenland internationale bescherming geniet. In de mate dat verzoeker in het verzoekschrift de actualiteit van zijn in Griekenland verkregen internationale beschermingsstatus in twijfel trekt en stelt dat de vaststellingen van de commissaris-generaal berust op informatie die niet actueel genoeg zou zijn, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt waaruit kan blijken dat hij heden niet langer over de internationale bescherming die hem door de Griekse autoriteiten werd verleend zou beschikken en dat de aan het administratief toegevoegde informatie volstaat om vast te stellen dat verzoeker heden internationale bescherming geniet.

Indien hij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn beschermingsstatuut, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het verzoeker toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende beschermingsstatus volstaat, gelet op bovenstaande gegevens, niet.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

5.6. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van

het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

5.7. Verzoeker verklaart dat hij niet naar Griekenland kan terugkeren omdat hij nadat hij de positieve beslissing in Griekenland probeerde gezinshereniging te bekomen met zijn vrouw en dochter maar te horen kreeg dat hij daarop geen aanspraak meer kon maken na drie maanden na het ontvangen van de positieve beslissing en omdat hij in Griekenland drie weken in de sector van de zonne-energie werkte maar daar niet voor betaald werd, omdat hij er eenmaal in de gevangenis werd gegooid door de politie en er geslagen werd en omdat hij er niemand heeft (NPO, p. 13).

Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de Richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat gericht is op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders en het faciliteren van de overgang van verzoeker naar statushouder. In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland (“*Communication on the status of migration management in mainland Greece*”, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de

internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform Taxisnet (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 253-257). Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

Eerste afgifte van een ADET

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel.

Ondanks deze regel geeft de Griekse asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokken statushouder meedeelt.

Vervolgens moeten statushouders binnen de zes maanden per e-mail een afspraak met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de 10 dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald.

Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 5-17; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

Afgifte van een AFM

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. De instanties die belast zijn met de registratie van hun verzoek vervolledigen de procedure voor de uitgifte van een AFM online en reiken daarbij een AFM-certificaat uit aan de verzoekers. Een statushouder die na december 2020 een beschermingsverzoek indiende zou in principe een AFM moeten hebben. Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend. Statushouders moeten daartoe een afspraak maken met het bevoegde belastingkantoor (DOY). Dit is evenwel niet mogelijk indien de ADET is verstreken. Personen die automatisch een AFM kregen bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming, en vervolgens internationale bescherming en een ADET hebben verkregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanmaken zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online

gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen.

Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder. Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

Afgifte en activering van een AMKA

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asiendienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236). Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPE) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023 (hierna: AMKA-verordening), is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale bijstand te genieten, moet dit AMKA nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI geüpload arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe niet is

doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een 'geldige' verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie *infra*) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202, 266-267).

Afgifte van reisdocumenten

Het verkrijgen van een reisdocument in Griekenland voor statushouders gebeurt niet automatisch. Dit document kost 84 euro voor volwassenen en 73 euro voor kinderen. Om het te verkrijgen, moeten statushouders bij het bevoegde paspoortbureau een afspraak maken om een aanvraag in te dienen. Zij moeten daarvoor alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs via een Grieks online platform) voorleggen, zoals hun geldige ADET, het elektronische betalingsbewijs, pasfoto's) voorleggen. Personen die subsidiaire bescherming genieten, moeten ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee. Om te weten of het reisdocument klaar is, moet een lijst worden geraadpleegd die regelmatig online wordt gepubliceerd. Een reisdocument kan alleen persoonlijk worden afgehaald bij het regionaal asielkantoor (RAO) in Athene, Thessaloniki of Kreta ("*Country Report: Greece. Update 2024*", AIDA/ECRE, september 2025, p. 253-257; "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-19).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer kan derhalve precair en problematisch zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Huisvesting

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) met de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende NGO's en lokale besturen. Sinds 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Dit is tot op heden het belangrijkste integratieproject in Griekenland geweest. Via dit project hebben 47 753 begunstigden van internationale bescherming welkomstcursussen, scholing en ondersteuning bij het vinden van werk gekregen. Het project verleende ook huisvestingssteun en organiseerde activiteiten die mensen hielpen aansluiting te vinden en een bijdrage te leveren aan hun nieuwe gemeenschap. Vanaf de start van het project tot 31 oktober 2024 hebben 10 816 huishoudens actieve ondersteuning in de vorm van huursubsidie ontvangen. Het HELIOS-project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024.

Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+-project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen. Daarnaast werd er ook een Helios Junior programma opgestart. HELIOS+ en Helios Junior zijn twee integratieprogramma's van de IOM, gericht op begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming in Griekenland. Beide programma's zijn mee ontworpen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. De IOM coördineert de programma's en Griekse niet-gouvernementele organisaties (ngo's) of Griekse afdelingen van internationale ngo's voeren deze in heel het land uit. Het aantal begunstigden, het budget en de looptijd van HELIOS+ liggen per regio vast in toekenningsbesluiten van de nationale overheid. Deze aspecten variëren van regio tot regio. HELIOS+ loopt van 1 januari 2025 tot ten laatste 30 juni 2027. Ook Helios Junior heeft een vastgelegd aantal begunstigden en loopt tot mei 2027. De IOM bepaalt de toelatingscriteria. Dit project sluit volgens de IOM volledig aan bij de Nationale Strategie voor Integratie van de Griekse overheid, maar met een specifieke focus op het verbeteren van de inzetbaarheid op de arbeidsmarkt. HELIOS+ verstrekt een of meerdere integratiediensten aan begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming, met focus op vijf domeinen:- loopbaanbegeleiding en aansluiting op de arbeidsmarkt via training en contact met werkgevers;- individuele ondersteuning inzake toegang tot sociale en openbare diensten; - integratiecursussen met taalonderwijs Grieks en de cursus "*the European way of life*", en vorming in sociale

vaardigheden;- huisvestingsondersteuning voor zelfstandig wonen: met huursubsidies voor maximaal twaalf maanden en een eenmalige bijdrage in de installatiekosten (bijdrage zelfstandig leven), en hulp bij het zoeken van een verblijf;- gemeenschapsgerichte activiteiten die sociale cohesie en culturele uitwisseling stimuleren.

Statushouders die een huursubsidie ontvangen, moeten verplicht deelnemen aan de vormingen in de volgende drie domeinen: de individuele loopbaanbegeleiding, de individuele ondersteuning bij sociale en openbare diensten en alle integratiecursussen.

Het HELIOS+-programma richt zich op twaalf van de dertien regio's van het land. Volgens de factsheet van de IOM zijn er per 31 juli 2025 acht HELIOS+-centra verdeeld over zes regio's. Er zijn twee centra in Centraal-Macedonië en Kreta en telkens één centrum in Attica, Peloponnesos, Thracië en West-Griekenland. Deze centra zullen de bestaande Integratiecentra voor Migranten (*Kéntro Ensomátosis Metanastón*, KEM) aanvullen en samenwerken met lokale diensten. De IOM zegt te focussen op regio's en gemeenten waar nog geen integratiecentra bestaan. De bestaande KEM's geven aan migranten informatie, vorming, advies en ondersteuning bij integratie, juridische kwesties, sociale diensten en toegang tot de arbeidsmarkt. Ze werken samen met lokale instanties en verwijzen door naar gespecialiseerde diensten. Het personeel bestaat uit onder andere een intercultureel bemiddelaar, een maatschappelijk werker, een migratiejurist en een psycholoog. De website van het ministerie voor Migratie en Asiel vermeldt tien KEM's in zes regio's.

Kandidaten voor het Helios+-programma moeten volgens de procedure voldoen aan de drie volgende criteria: (i) wettelijke status: ze moeten officieel een besluit hebben gekregen van de Griekse asiendienst waarin internationale bescherming is toegekend (vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming), of ze moeten begunstigen zijn van tijdelijke bescherming in Griekenland op basis van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie, of ze moeten via gezinshereningsprocedures met een vluchteling naar Griekenland zijn overgeplaatst volgens de relevante wetgeving, of ze moeten een verblijfsvergunning van gelijke duur hebben als gezinsleden van een begunstigde van internationale bescherming volgens de relevante wetgeving; (ii) arbeidsstatus: aanvragers moeten op het moment van registratie bij HELIOS+ werkloos zijn, met een geldige werkloosheidskaart van de openbare dienst voor arbeidsvoorziening (Dimosia Ypiresía Apascholísis, DYPA); (iii) registratietermijn: begunstigen moeten zich binnen een termijn van maximaal 24 maanden registreren vanaf het moment dat zij een bepaalde juridische status hebben gekregen. Iemand die meer dan 24 maanden geleden een van deze beslissingen heeft ontvangen, komt bijgevolg niet in aanmerking. De exacte registratietermijn kan afhankelijk van de regio ook minder dan 24 maanden zijn, want de looptijd van HELIOS+ verschilt van regio tot regio. Verder moeten begunstigen zich uiterlijk zes maanden vóór de einddatum van het betreffende regionale project inschrijven. Deelname aan HELIOS+ is mogelijk voor een periode van maximaal 18 maanden.

Er is een bezorgdheid dat het nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (*“COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior”*, 17 september 2025, Cedoca, p. 2-12; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 29-30; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13). Helios Junior richt zich volgens de website van de IOM op voormalige niet-begeleide minderjarigen die legaal in Griekenland verblijven (*“COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior”*, 17 september 2025, Cedoca, p. 13-17).

Het risico voor statushouders in Griekenland om, na de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming, in een situatie van dakloosheid terecht te komen, is zeer groot. Het is immers zeer moeilijk om binnen die periode van 30 dagen de nodige documenten en middelen te verkrijgen om hun integratie te starten en huisvesting te verkrijgen.

Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 32).

Arbeidsmarkt

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldige AFM en een geldige AMKA. In het RSA/PRO ASYL-rapport wordt tevens gesteld dat een actieve AMKA nodig is. Om deze reden stelt RSA/PRO dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 24 en 34). De Raad wijst er hierbij op dat een certificaat van aanwerving van een werkgever, d.i. in wezen een werkbelofte, op zich volstaat om een AMKA te activeren en om vervolgens met deze actieve AMKA de toegang tot de arbeidsmarkt, met alle rechten en plichten, te verkrijgen.

Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 261-262).

Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren, zoals banenbeurzen, taalcursussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 14-15).

Sociale zekerheid

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Een belangrijke ontwikkeling in 2024 was de belemmering van de toegang tot alle sociale uitkeringen, aangezien de activering van de AMKA die voor het verkrijgen van deze uitkeringen vereist is, afhankelijk is van het bestaan van een geldig arbeidscontract of zelfstandig ondernemerschap. Er wordt benadrukt dat statushouders die vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, worden uitgesloten van toegang tot het sociale bijstandstelsel, wat in strijd is met artikel 29 van de Asielwet, daar het bezit van een actief AMKA-nummer noodzakelijk is voor toegang tot sociale uitkeringen van de Organisatie voor Welzijnsuitkeringen en Sociale Solidariteit. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie.

De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de Richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen nadat hen internationale bescherming werd verleend. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigen van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigen van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf. Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25-27; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202 en p. 264-265).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. 'cash assistance'), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene (108 euro) of kind (54 euro) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan moet worden voldaan. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat moeten leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen.

Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet-codes, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 27-28; *“Country Report: Greece. Update 2025”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 265).

Gezondheidszorg

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks dit wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Afhankelijk van de benodigde zorg, is er gewoonlijk een wachttijd van enkele weken of maanden. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben administratieve belemmeringen met betrekking tot de afgifte van een AMKA directe gevolgen voor de toegang voor statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35).

Statushouders met een actieve AMKA maar zonder ziektekostenverzekering hebben sinds maart 2022 niet langer toegang tot privé-dokters. Deze statushouders kunnen enkel een beroep doen op dokters uit openbare ziekenhuizen of gezondheidscentra voor het voorschrijven van medicatie, therapeutische operaties en diagnostische onderzoeken.

De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders die nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en geen actieve AMKA bezitten, automatisch van toegang tot de publieke gezondheidszorg worden uitgesloten.

Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49-51).

NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, onder andere psychologische begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 50).

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via een betalend telefoonnummer dat uitsluitend in het Grieks of Engels verloopt. Een afspraak kan ook online worden gemaakt, maar dan enkel in het Grieks. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 35; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49-51; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 209, 266-268).

Verlenging van een ADET

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie maanden kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asieldienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn. In de praktijk is deze boete nog nooit opgelegd (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de

verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing over de gevraagde verlenging ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht. Statushouders ontvangen geen bevestiging dat hun e-mail met verlengingsaanvraag werd ontvangen en/of geregistreerd (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236).

De Griekse wetgeving voorziet dat de registratie van de verlengingsaanvraag normaliter op dezelfde dag als de ontvangst ervan moeten gebeuren. Begin 2024 deelde de Griekse asieldienst mee dat de registratie ten laatste plaatsvindt 5 dagen na de ontvangst van de verlengingsaanvraag, maar RSA stelt vast dat de loutere registratie vaak deze termijn overschrijdt. Het loutere registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen (zgn. *“Alkyoni II”*) kan twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden en de achtergrond van de aanvrager in het kader van de openbare orde of nationale veiligheid (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure volgens informatie van de Griekse asieldienst van februari 2025 twee maanden duren, tenzij verder onderzoek nodig is. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand en gezondheidszorg of tot de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een precare situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de beslissing tot toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Indien zulke afspraak niet binnen de zes maanden wordt gemaakt, moet de Griekse asieldienst een nieuwe beslissing nemen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Nadat hij de gevraagde documenten heeft neergelegd, ontvangt de statushouder een bevestigingsdocument met een barcode. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk op het einde van de week een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag te worden opgehaald, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet persoonlijk op de aangegeven datum aanmeldt, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Volgens de ervaring van RSA is het opnieuw inplannen van afspraken, zelfs bij vertegenwoordiging door een advocaat, niet per e-mail of telefonisch mogelijk en is het vereist om in persoon te verschijnen bij het bevoegde regionaal asielkantoor (RAO) (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 10-13; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien zijn verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precare situatie terecht te komen.

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een

ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kunnen de statushouders ook een “certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus” of een “certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming” verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten, die tot zes maanden geldig kunnen zijn, worden door andere Griekse overheidsinstanties veelal niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Andere Griekse overheidsinstanties zijn terughoudend om deze documenten te accepteren, omdat ze geen veiligheidskenmerken en een foto van de statushouders bevatten. Daardoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten en hebben ze gedurende een aantal maanden, onder meer, geen toegang tot tewerkstelling of sociale bijstand. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. In tegenstelling tot wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben, stelt RSA vast dat de certificaten die worden uitgereikt aan statushouders terwijl ze wachten op hun ADET-verlenging hen nog steeds geen toegang geven tot de rechten en voordelen verbonden aan hun beschermingsstatus, onder meer wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 15-16; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236-238). Ook wordt hun toegang tot juridische vertegenwoordiging hierdoor bemoeilijkt.

De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over de stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, zoals informatie over hoe zij hun ADET kunnen verlengen of hoe ze toegang kunnen krijgen tot sociale rechten, huisvesting, gezondheidszorg, enz. (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238, 260-261).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor 7 juni 2013, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Volgens de ervaringen van de Greek Council for Refugees (GCR) werden in 2024 beslissingen over verlenging in het kader van deze procedure binnen een periode van drie tot zes maanden genomen, wat een relatieve verbetering betekent ten opzichte van voorgaande jaren, toen deze beslissingen pas na meer dan een jaar werden genomen. Gedurende deze periode hebben statushouders geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238).

Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese

Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

5.8. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (*Ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer preciaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetwijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 54).

5.8.1. Hoger werd er reeds op gewezen dat verzoekers verblijfsvergunning in Griekenland nog geldig is tot 17 oktober 2026. Verzoeker bevindt zich dus niet in de situatie van statushouders wiens verblijfsvergunning reeds verstreken is. Zijn betoog en verwijzing naar algemene landeninformatie met betrekking tot de moeilijkheden waarmee statushouders in Griekenland kunnen geconfronteerd worden bij het bekomen of verlengen van hun verblijfsvergunning, is bijgevolg niet dienstig.

Verzoeker legde bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming een kopie neer van zijn Griekse verblijfsvergunning en zijn reisdocument en heeft beide documenten dus nog in zijn bezit.

Verzoeker verklaarde verder dat hij gehoord heeft over de AMKA en AFM maar dat hij die niet had en niet weet waarom (NPO, p. 16). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt, zoals hierboven besproken, dat

verzoekers die na 31 december 2020 een beschermingsverzoek in Griekenland indienden, automatisch een AFM-nummer krijgen, waarvan de gegevens na de toekenning van een internationale bescherming moeten geactualiseerd worden. Het AFM nummer blijft geldig zolang de ADET geldig is en is nodig om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, huisvesting en gezondheidszorg. Verzoeker diende zijn verzoek om internationale bescherming in op 17 oktober 2023 en dus na 31 december 2020 zodat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hij een AFM-nummer heeft gekregen. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat hij, nadat hij erkend werd als vluchteling, niet in de mogelijkheid verkeerde om de gegevens van zijn AFM te actualiseren.

Wat de AMKA betreft werd hierboven reeds gewezen op het gegeven dat om deze te verkrijgen, de statushouder de Griekse autoriteiten moet vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Er kan niet blijken dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou geweest zijn om de AMKA aan te vragen en indien nodig, vermits de AMKA pas vanaf 1 april 2024 inactief wordt afgegeven, te activeren.

5.8.2. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat bij hem sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid als gevolg van actuele ernstige medische of psychologische of andere problemen die hem zouden verhinderen zijn rechten als statushouder met een verblijfsvergunning geldig tot 17 oktober 2026 in Griekenland te doen gelden en hem zouden verhinderen de moeilijkheden waarmee hij als terugkerende statushouder in afwachting van de (eventuele) afgifte en activering van zijn AMKA, die hij beweert niet te hebben (NPO, p. 10), kan worden geconfronteerd, het hoofd te bieden.

Verzoeker haalt tijdens het persoonlijk onderhoud geen enkel element aan dat erop wijst dat hij met medische of psychologische problemen zou kampen die zijn zelfstandig functioneren beïnvloeden. Zoals hierboven reeds aangegeven bleek verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud in zichzelf te lachen en stelde hij in de daar aan voorafgaande 30 uren niet goed geslapen te hebben, maar ook dat hij nooit een psycholoog bezocht. Verzoeker verwees naar het overlijden van zijn dochter voor de huidige oorlog in Gaza en de onzekerheid over het lot van zijn familieleden die nog in België zijn. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel vertoont dat nog verergerd is naar aanleiding van zijn mentale verstoring wegens zijn eigen parcours, de oorlog in Gaza en de erbarmelijke toestand van zijn in Gaza achtergelaten familieleden, dat hij psychische stoornissen heeft en dat hij niet anders kan zijn dan zwaar gestoord ten aanzien van zijn persoonlijk parcours, maar ook ten aanzien van wat zich in Gaza afspeelt. Zijn advocaat stelt ter terechtzitting dat het duidelijk is dat verzoeker nood heeft aan een psycholoog en dat veel Palestijnen dit niet willen toegeven uit schaamte. Verzoeker verklaart zelf ter terechtzitting dat hij denkt geen psychologische hulp nodig te hebben. Zo het voor bepaalde verzoekers niet evident kan zijn om de stap naar psychologische hulp te zetten en dit tijd kan vergen, is het niet aan de Raad om hierover te speculeren en kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zelf heeft aangegeven tot op heden nooit psychologische hulp te hebben gezocht. Er kan worden aangenomen dat verzoeker lijdt onder de situatie in Gaza, het overlijden van zijn dochter en de situatie van zijn familieleden aldaar en dat dit een invloed heeft op zijn mentale toestand, maar met zijn algemeen betoog en verwijzingen naar algemene rapporten over de erbarmelijke omstandigheden in Gaza toont hij niet aan dat hij persoonlijk actueel gebukt gaat onder dermate ernstige psychologische problemen dat hij hierdoor niet langer zijn rechten als statushouder in Griekenland kan doen gelden of dat zijn zelfredzaamheid door de voormelde problematiek dermate ondermijnd is dat hij niet in staat zou zijn de moeilijkheden waarmee hij geconfronteerd kan worden als terugkerende statushouder bij het (eventueel) bekomen en (her)activeren van zijn AMKA, te overwinnen zonder daarbij in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen.

De Raad herhaalt dat verzoeker geen psychologische attesten neer ter ondersteuning van de beweringen in het verzoekschrift. Er kan niet blijken dat bij verzoeker sprake is van ernstige medische of actuele psychologische problemen die zijn vermogen om zijn rechten als statushouder met een ADET die geldig is tot 17 oktober 2026 en een AFM die pas na die datum kan gedeactiveerd worden, in Griekenland te doen gelden, heden dermate verminderen dat moet worden besloten dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest in geval van terugkeer naar dit land.

5.8.3. Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij tijdens zijn verblijf als statushouder voor zijn vertrek uit Griekenland door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten, buiten zijn wil en persoonlijke keuze om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie belandde.

Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit verzoekers verklaringen en handelswijze. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat verzoeker erkend werd als vluchteling in Griekenland op 17 oktober 2023 en dat hij Griekenland op 10 juli 2024 verliet. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij pas na vier maanden, in februari

2024 zijn verblijfsdocument en reisdocument ging afhalen (NPO, p. 12) zodat hij ongeveer vijf maanden in Griekenland verbleef nadat hij de documenten zijn bezit had die nodig zijn om toegang te krijgen tot de legale arbeidsmarkt en stabiele huisvesting. Het is voor verzoeker op basis van dit eerder kortstondig verblijf na het verkrijgen van zijn beschermingsstatus, niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Bovendien verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat België zijn bestemming was van bij het begin (NPO, p. 13) en dat hij bij zijn vertrek uit Gaza in juli 2023 naar België wilde komen om bij zijn neven te zijn (NPO, p. 10). Hieruit blijkt reeds dat verzoeker niet de intentie had een leven als statushouder in Griekenland op duurzame wijze op te bouwen. Uit zijn verklaringen blijkt daarnaast ook dat hij slechts beperkte stappen heeft ondernomen om zijn rechten als statushouder te doen gelden. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: *“U verklaart dat u drie weken gewerkt hebt in de zonne-energiesector en dat u hier nooit geld voor ontvangen heeft (CGVS p.13). Hierop doorgevraagd blijkt echter dat dit een illegale job was, waar u ‘via-via’ op terecht was gekomen (CGVS p.15). In dergelijk circuit zijn fraudepraktijken veelvoorkomend. U hebt bovendien nooit stappen ondernomen om dit bij de autoriteiten aan te kaarten, noch hebt u klacht neergelegd tegen de werkgever in kwestie (CGVS p.15). Naast deze job hebt u nog één dag in de bouw gewerkt, tevens in het zwart (CGVS p.15). Er kan daarbuiten niet uit uw verklaringen blijken dat u enig initiatief zou hebben genomen om ook op de reguliere arbeidsmarkt werk te zoeken. Desgevraagd verklaart u louter dat u zich liet registreren bij een inpakkantoor. De naam daarvan kunt u niet opgeven. Gevraagd of u nog andere kantoren raadpleegde, dan wel organisaties die u konden helpen met uw zoektocht, antwoordt u van niet (CGVS p.15-16). Evenmin hebt u gezocht naar Griekse taallessen, hoewel dat volgens u een vereiste was in het voornoemde inpakkantoor en dit logischerwijze ook uw kans op een job aanzienlijk moet verhogen (CGVS p.15-16). Gelet op uw hoger diploma en uw werkervaring in diverse sectoren in Palestina (CGVS p.9) mag worden van uit gegaan dat u, mits de nodige stappen en de eventuele hulp van steunorganisaties, een officiële job in Griekenland zult kunnen vinden. Het feit dat u hier in België reeds de weg reeds hebt gevonden naar de arbeidsmarkt (CGVS p.4-5), alsook uw terugreis naar Griekenland (zie supra) wijzen erop dat u meer dan voldoende zelfredzaam bent om deze stappen te zetten.”* Verzoeker verklaart weliswaar dat hij in het zwart werkte in Griekenland en er uitgebuit werd, maar er kan, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing niet blijken dat verzoeker een volwaardige poging zou hebben ondernomen om legaal werk te vinden. Verzoeker verklaart weliswaar dat hij zich liet registreren bij een *“een kantoor waar goederen ingepakt werden”* maar dat kennis van het Grieks een vereiste was, maar kan zich de naam van het kantoor niet herinneren (NPO, p. 16). Verder verklaart verzoeker dat hij geen andere kantoren heeft geraadpleegd of organisaties die hem konden helpen met werk (NPO, p. 16). Er kan niet blijken dat verzoeker pogingen heeft ondernomen om hulp te krijgen van de bevoegd Griekse autoriteiten of in Griekenland aanwezige NGO's om legaal werk te vinden en evenmin dat hij zich bij andere kantoren dan het ene kantoor waarvan hij de naam niet meer weet zou hebben laten inschrijven. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker zelfs de meest voor de hand liggende stappen om aan legaal werk te geraken en zodoende zijn situatie in Griekenland te verbeteren en te kunnen integreren in de Griekse samenleving, niet of slechts in heel beperkte mate heeft gezet. Verzoekers betoogt dat hij steeds naar werk heeft uitgekeken maar dat hij van dat werk zowel in Gaza als in Griekenland niet kon leven, dat er een hoge werkloosheid is in Griekenland, dat enkel in het hoogseizoen werk kan worden gevonden maar dat dit niet vol te houden is en dat hij mentaal en fysiek uitgeput was. Dit betoog doet geen afbreuk aan de terrechte vaststelling dat verzoeker enkel in de sector van de zonne-energie werkte en in de bouwsector, maar verder nauwelijks pogingen deed om legaal werk te vinden en dat hij van bij het begin niet de intentie had om in Griekenland te blijven maar naar zijn neven in België wilde. Voorts kan in de notities van het persoonlijk onderhoud niet worden gelezen dat verzoeker verwees naar fysieke of mentale uitputting tijdens zijn verblijf in Griekenland en kan evenmin uit de beschikbare landeninformatie worden afgeleid dat buiten het hoogseizoen er geen werk te vinden zou zijn, zoals verzoeker stelt maar niet concreet duidt in het verzoekschrift.

Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij na zijn erkenning als vluchteling in oktober 2023 vanuit Samos naar Korinthos werd overgeplaatst en nog zeven maanden in het opvangkamp in Korinthos verbleef als gevolg van een fout in de geboortedatum op zijn verblijfsdocument (NPO, p. 14). Daarna verbleef hij volgens zijn verklaringen twee weken in *“jeugdhuisvesting”* in Athene en vond hij het daarna beter om straat te verblijven omdat er veel mensen waren en het er vuil was (NPO, p. 14). Verder verklaarde verzoeker nooit een eigen woning te hebben gezocht omdat hij eerst moest kunnen werken (NPO, p. 14). Verzoeker vertrok uit Griekenland op 10 juli 2024. Uit dit alles blijkt dat verzoeker ook nadat hij als vluchteling erkend werd lange tijd in een opvangcentrum kon blijven, en daarna een plaats in een jeugdherberg kon betalen en daarna een kort periode op straat verbleef omdat er te veel mensen waren in de jeugdherberg en het er vuil was. Er blijkt niet dat het voor verzoeker onmogelijk was om als statushouder in Griekenland onderdak te vinden. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat hij nooit over een officieel adres beschikte doet geen afbreuk aan deze vaststellingen en kan bijgevolg niet volstaan om te besluiten dat hij zich als statushouder met een geldige ADET in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie bevond.

Hij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband hem toe om de

middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat bij hem actueel sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid als gevolg van actuele medische of psychologische problemen die regelmatige behandeling vereisen. Verzoeker toont met zijn algemeen betoog in het verzoekschrift en de loutere verwijzing in de aanvullende nota naar een passage in een brief van Griekse NGO's van 19 november 2025 met betrekking tot een omzendbrief van het Ministerie van Gezondheid zonder dit verder toe lichten, niet concreet aan dat hij in zijn individuele omstandigheden wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of psychologische bijstand in geval van terugkeer naar Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou belanden in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Het gegeven dat de verzoeker bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

5.8.4. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker voldoende zelfredzaam moet worden geacht om de moeilijkheden waarmee hij als terugkerende statushouder wiens ADET en AFM nog geldig zijn tot 17 oktober 2026, in Griekenland zou kunnen geconfronteerd worden, het hoofd te bieden.

Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in Gaza hogere studies ziekenhuismanagement heeft gedaan, in Gaza gewerkt heeft als taxichauffeur, in een restaurant en in de bouw (NPO, p. 9) en dat hij ook in Griekenland heeft gewerkt, zoals hierboven reeds besproken. Verder blijkt verzoeker Engels te begrijpen en verklaarde hij ook in Griekenland met de politiek in het Engels te hebben gecommuniceerd (NPO, p. 18) en beschikt hij over een Facebookprofiel en Instagramprofiel die hij tijdens het persoonlijk onderhoud op zijn GSM toonde (NPO, p. 10). Voorts verklaarde verzoeker dat hij voor zijn hele reis vanuit Gaza naar Griekenland 5.000 of 6.000 dollar betaalde met het geld dat hij verdiend had door te werken in Gaza en met hulp van zijn oom (NPO, p. 11). Verzoeker verklaart ook in België te werken als inpakker en vrachtwagenchauffeur (NPO, p. 5) en veel (misschien 25) paternale neven in België te hebben waarvan de meesten werken (NPO, p. 4) Voorts was verzoeker ook in staat om vanuit België over en weer naar Griekenland te reizen om kleren op de halen bij zijn neef in een opvangcentrum. Volgens zijn verklaringen bleef hij toen opnieuw een week in Griekenland en kon hij vier dagen in het opvangkamp verblijven en twee dagen bij één van zijn vrienden in Griekenland (NPO, p. 19).

Verzoeker kreeg daarbij financiële steun van vrienden. Hieruit blijkt niet alleen dat verzoeker in staat was om zelf zijn reis naar Griekenland en verder naar België te regelen en te werken, maar ook dat hij over digitale vaardigheden beschikt en dat hij over een uitgebreid netwerk beschikt in België en Griekenland.

Verzoeker weerlegt niet dat hij blijk geeft van zelfredzaamheid zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing en er kan gelet op zijn individuele omstandigheden redelijkerwijze aangenomen worden dat hij in staat is om zijn rechten als statushouder in Griekenland te doen gelden en de periode die mogelijk nodig is om zijn AMKA te bekomen en eventueel te (her)activeren en zijn AFM te actualiseren of zijn vervangkaart voor zijn volgens zijn verklaringen vernietigde ADET aan te vragen, te overbruggen zonder dat hij in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie terecht komt.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota nog dat de aanvraag van de vervangkaart van zijn ADET vier maanden in beslag neemt en hij gedurende deze periode geen toegang heeft tot de rechten en voordelen die aan zijn status in Griekenland verbonden zijn; dat de AMKA gedeactiveerd wordt wanneer de verblijfsvergunning verstrijkt maar ook wanneer het wettelijk verblijf in het land wordt onderbroken en dat eigenlijk minstens zes maanden voor het verstrijken van de verblijfsvergunning de verlenging ervan zou moeten aangevraagd worden om te vermijden dat men zonder verblijfsvergunning valt. Hierboven werd evenwel reeds vastgesteld dat verzoekers ADET nog geldig is tot 17 oktober 2026 en zijn AFM niet gedeactiveerd wordt tot die datum en verzoeker dus nog ruimschoots de tijd heeft om te anticiperen op de lange wachttijd voor het verlengen van de verblijfsvergunning. Bovendien werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoeker over voldoende zelfredzaamheid beschikt om de voormelde moeilijkheden waarmee hij als terugkerende statushouder met een ADET en AFM die nog geldig is, zou kunnen geconfronteerd wordt. Ten overvloede toont verzoeker ook niet aan dat in zijn individuele geval gebruik werd gemaakt van de wettelijke mogelijkheid om de AMKA te deactiveren op grond van het gegeven dat de statushouder niet langer daadwerkelijk op het Griekse grondgebied verblijft. De loutere stelling in het verzoekschrift dat de Griekse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn door de informatie die over verzoeker werd opgevraagd, volstaat niet om aan te tonen dat de AMKA van verzoeker ook daadwerkelijk werd gedeactiveerd door de daartoe bevoegde diensten. Een systematisch automatisme kan als dusdanig niet worden afgeleid uit de beschikbare landeninformatie.

Waar hij nog betoogt dat volgens de landeninformatie de mogelijkheden om de taal te leren totaal onvoldoende zijn, blijkt uit de landeninformatie dat het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel verschillende integratieprogramma's met het oog op integratie van statushouders ontwierp die worden uitgevoerd door partners, zoals internationale organisaties (onder andere IOM) en ngo's en dat deze diensten onder meer taalcursussen aanbieden, cursussen gericht op de ontwikkeling van vaardigheden, en cursussen ter voorbereiding op een baan in Griekenland ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 42-44), maar ook dat de vraag het aanbod ruimschoots overschrijdt (AIDA, Country Report Greece. Update 2024, p. 263-264). Evenwel kan niet blijken dat verzoeker omwille van de onverschilligheid van de Griekse overheid geen toegang zou hebben tot taalonderwijs. Bovendien doet het niet machtig zijn van de Griekse taal, niets af aan de mogelijkheid om werk te zoeken waarvoor geen (goede) kennis van de Griekse taal vereist is, zoals de landbouw- en bouwsector, de horeca en schoonmaak, en dit in afwachting van het verwerven van een (basis)kennis van het Grieks die de deuren opent naar andere jobs op de Griekse arbeidsmarkt. Zoals hoger reeds werd overwogen, maakt verzoeker bovendien geen bijzondere kwetsbaarheid aannemelijk die zijn mogelijkheden om werk te zoeken en te vinden in Griekenland zou ondermijnen, en spreekt hij naast Arabisch ook Engels en heeft hij digitale vaardigheden, wat zijn kansen op werk verhoogt.

Bovendien dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor niet-EU-onderdanen die internationale bescherming werden verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. *In casu* heeft verzoeker de vluchtelingenstatus verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis*, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan niet-EU-onderdanen, houdt niet in dat deze personen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

Op basis van het gegeven dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, *in casu* België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, *in casu* Griekenland, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94 met verwijzing naar het arrest *Jawo* van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, sociale bescherming en aangepast onderwijs, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zal belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Wat betreft verzoekers algemene betoog dat de rechten van statushouders in Griekenland niet dezelfde zijn als deze van de eigen bevolking wat betreft toegang tot huisvesting en sociale zekerheid, kan worden volstaan met te verwijzen naar bovenstaande analyse waarin hiermee rekening wordt gehouden, gewezen wordt op de inbreukprocedure die de Commissie hierover opstartte tegen Griekenland en waarbij besloten werd dat de informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende is om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terecht komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden. De Raad herinnert er in dit verband aan dat het Hof van Justitie in het arrest *Ibrahim e.a.* reeds oordeelde dat "*in het licht van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen*" (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 92).

Verzoekers betoog dat hij gelet op de voorwaarden die gelden om aanspraak te kunnen maken op ondersteuning van het Helios en Helios+-programma inzake huisvesting hier niet voor in aanmerking komt en

dat er in Griekenland een huisvestingscrisis heerst die ook Grieken treft maar statushouders nog meer omdat zij niet kunnen terugvallen op een netwerk, is gelet op hetgeen hierboven werd vastgesteld inzake verzoekers zelfredzaamheid niet dienstig.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de relatief korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Waar verzoeker nog aanvoert dat vluchtelingen ook te maken met racisme en discriminatie hierover rapporten, waaronder het rapport van het CERD van 24 december 2024, citeert, dient te worden vastgesteld dat hij daarmee niet aantoont dat zijn verzoek om internationale bescherming ten onrechte niet-ontvankelijk zou zijn verklaard omdat hij reeds internationale bescherming in een andere EU-lidstaat, *in casu* Griekenland geniet.

Verzoeker verwees tijdens het persoonlijk onderhoud naar het feit dat hij bij aankomst in Samos als verzoeker om internationale bescherming in een gevangenis werd vastgehouden (NPO, p. 13) en dat hij één keer in Athene door de politie werd meegenomen en geslagen toen hij bij een Egyptische man zat. Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing vond de opsluiting in Samos plaats als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland en dus voor hij al vluchteling werd erkend en kan ook niet blijken dat hij een poging heeft ondernomen om tegen de volgens hem onterechte aanhouding door de politie in Athene, klacht in te dienen bij de bevoegde Griekse instanties. Verzoeker maakt in elk geval niet aannemelijk dat hij omwille van dergelijke behandelingen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde of riskeert terecht te komen. Griekenland is overigens helaas niet de enige EU-lidstaat waar vluchtelingen racistisch of discriminatoir kunnen worden bejegend. Zonder de ernst van racistische incidenten op enige wijze te willen minimaliseren dient te worden vastgesteld dat verzoeker met zijn algemeen betoog niet aantoont dat zijn voorzienbare levensomstandigheden als persoon die in Griekenland internationale bescherming geniet en over een geldige ADET beschikt hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Ook met zijn algemeen betoog inzake de bedreigingen van de Griekse rechtstaat en de persvrijheid en citaten uit rapporten en persartikels hierover toont hij dit niet aan.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota nog uitvoerig naar en citeert uit algemene informatie inzake de situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming, maar doet daarmee geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift en de aanvullende nota waarbij naar verschillende rapporten met algemene landeninformatie wordt verwezen en naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient concreet te worden aangetoond, en verzoeker slaagt daar, gelet op het voorgaande, niet in.

Daarnaast bekritiseert hij het rapport “*COI FOCUS GRECE Aide aux migrants*”, gepubliceerd door Cedoca op 25 juli 2025, dat volgens hem door de commissaris-generaal bijgebracht zou zijn. Als bijlage bij zijn aanvullende nota voegt hij in dit verband een schrijven d.d. 19 november 2025 opgesteld door een tiental afgevaardigden van Griekse organisaties die bijstand verlenen aan vluchtelingen of op dat terrein werkzaam zijn, gericht aan het CGVS, waarin gesteld wordt dat de informatie in voormelde “*COI FOCUS GRECE Aide aux migrants*” van 25 juli 2025 niet (langer) correct is en dat hierdoor een verkeerd beeld gegeven wordt van de actuele situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming. De Raad stelt evenwel vast dat noch in de bestreden beslissing, noch in de aanvullende nota van 25 november 2025 van de commissaris-generaal verwezen wordt naar dit rapport en dit heden ook niet voorligt. De in de aanvullende nota bijgebrachte internetlink geeft geen toegang tot dit rapport.

De verwijzing naar nationale en internationale rechtspraak is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan

blijken dat verzoeker actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont hij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van terugdrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont hij concreet aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

Verzoeker betoogt ook nog dat de Griekenland recent klaar en duidelijk gesteld heeft geen terugkeerders meer te willen aanvaarden en verwijst daarvoor naar een aantal persartikels over gesprekken tussen de Griekse en Duitse regering over de terugkeer van vluchtelingen vanuit Duitsland naar Griekenland na een uitspraak van de Federale Administratieve rechtbank Leipzig midden april. Hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker als statushouder met een geldige verblijfsvergunning verhinderd zou zijn om vanuit België vrijwillig naar Griekenland terug te keren en zijn rechten als statushouder te doen gelden en evenmin dat begunstigen van internationale bescherming in Griekenland actueel daadwerkelijk niet zou worden toegelaten tot het Griekse grondgebied, zo zij dit wensen.

Waar verzoeker nog verklaarde dat hij in Griekenland niet in aanmerking kwam voor gezinshereniging met zijn echtgenote en dochter die nog in Gaza zijn, toont hij niet aan dat hij door deze maatregel aan een met artikel 4 van het EU Handvest strijdige behandeling zal worden onderworpen en in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden bij een terugkeer naar Griekenland. De Raad kan er begrip voor opbrengen dat verzoeker lijdt onder het feit dat hij gescheiden is van zijn familieleden. Evenwel bereiken de verschillen in de wetgeving op dit punt tussen België en Griekenland als dusdanig niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. De Raad benadrukt dat het doel van de asielprocedure er niet in bestaat om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, noch om de familieleden van verzoeker te laten overkomen. Wel heeft een asielprocedure als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of zoals *in casu* na te gaan of de verzoeker zich in de Europese lidstaat die hem reeds internationale bescherming verleende, *in casu* Griekenland, niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de door verzoeker neergelegde documenten geen ander licht werpen op bovenstaande analyse. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“De overige door u ingediende documenten kunnen niet leiden tot een ander besluit. Deze hebben louter betrekking op uw Palestijnse nationaliteit, uw identiteit alsook uw problemen en (deze van) uw familieleden in Gaza. Ze hebben evenwel geen uitstaans met uw situatie en uw beweerde problemen in Griekenland.”* Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en om die reden door de Raad worden overgenomen.

Wat betreft de verwijzingen naar algemene informatie en rechtspraak die betrekking hebben op Palestijnse verzoekers uit Gaza, volstaat het erop te wijzen dat deze geen betrekking hebben op de concrete, individuele persoon en persoonlijke situatie van verzoeker en de internationale bescherming die hij reeds geniet in Griekenland, zoals deze hier concreet, op basis van alle voorliggende gegevens in het dossier, wordt beoordeeld, met inbegrip van zijn voorgehouden kwetsbaarheid. Het gaat om informatie van algemene aard waarin verzoeker zelf niet wordt vermeld. Dergelijke algemene verslagen die geen betrekking hebben op de persoon van verzoeker en zijn situatie als statushouder in Griekenland, is geenszins van aard aan die concrete vaststellingen en beoordeling afbreuk te doen. Hierbij wordt inzake de verwijzingen naar rechtspraak van de Raad nog aangestipt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de geciteerde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken nu in zijn geval in de bestreden beslissing terecht wordt gewezen op zijn zelfredzaamheid en de afwezigheid van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er voor hem sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen. Verzoeker toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat de grondrechten van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland worden geëerbiedigd, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Nu het voorliggende beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard omdat verzoeker zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland, moet bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker in het verzoekschrift en de aanvullende nota de situatie bespreekt in zijn land van herkomst, met name Gaza, wijst de Raad erop dat aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, de commissaris-generaal niet opnieuw diende te bepalen of hij nood heeft aan internationale bescherming. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar en bespreking van de algemene veiligheidssituatie in Gaza op basis van landeninformatie niet dienstig. Om diezelfde reden is een verwijzing in zijn aanvullende nota naar het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024, C-753/22, QY tegen Bundesrepublik Deutschland (GK), waarbij duiding wordt gegeven bij de verplichting van de autoriteit van de lidstaat om, wanneer zij het verzoek ten gronde onderzoekt in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, rekening te houden met de beslissing van een andere lidstaat waarbij de verzoeker reeds internationale bescherming werd verleend, evenmin dienstig.

5.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het EVRM en met artikel 47 van het Handvest stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aanduidt hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel evenmin ontvankelijk is ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 23 en 39 van de Procedurerichtlijn wordt opgemerkt dat de richtlijn die verzoeker aanhaalt van 1 december 2005 intussen reeds vervangen is door de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Asielprocedurerichtlijn) en dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg de schending van genoemde bepalingen de Procedurerichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Machtsafwending houdt in dat een orgaan de bevoegdheid die werd verleend tot het bereiken van een bepaald doel van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven. Diegene die machtsafwending aanvoert moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doelen werden nagestreefd door het bestuur. Bovendien moet opdat sprake kan zijn van machtsafwending, het ongeoorloofd oogmerk het enige doel zijn van de bestreden beslissing. Verzoeker voert niet het minste element aan waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing. Hij toont de bewering dat er sprake zou zijn van machtsafwending niet aan, zodat deze niet kan worden bijgetreden.

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn relaas uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Hij werd tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op de vaststelling dat hem reeds internationale bescherming in Griekenland werd toegekend en kreeg de kans om redenen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming op een individuele wijze beoordeeld. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de commissaris-generaal op dit vlak onzorgvuldig is te werk gegaan.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

5.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET